

Sygnatura akt II AKa 186/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SSA Edward Stelmasik

SSA Wiesław Pędziwiatr

Protokolant: Iwona Łaptus

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Leszka Pruskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r.

sprawy **D. T.** oskarżonej z art. 258 § 3 kk, art. 204 § 1 i 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 263 § 2 kk w związku z art. 12 kk,

D. T. oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 1 i 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk,

A. D. oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 1 i 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk,

D. D. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk,

W. Ł. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 204 § 1 i 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk, art. 275 § 1 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 marca 2015 r. sygn. akt III K 368/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej D. T. w ten sposób, że:

a) **w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonej D. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 121.261,25 (stu dwudziestu jeden tysięcy dwustu sześćdziesięciu jeden 25/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego jej w punkcie II części rozstrzygającej;**

b) **uchyla orzeczenia zawarte w punkcie XXI części rozstrzygającej o przepadku na rzecz Skarbu Państwa telefonu komórkowego A(...)5 model (...) o numerze (...) wraz z kartą (...) P. o numerze (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) i na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. przedmioty te zwraca oskarżonej D. T.;**

c) **zmienia orzeczenie zawarte w punkcie XXI części rozstrzygającej w przedmiocie przepadku na rzecz Skarbu Państwa dysku przenośnego z napisem (...) o numerze (...) wraz z przewodem (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) w ten sposób,**

że ogranicza ten przypadek do zapisanych na tym dysku 88 folderów ze zdjęciami kobiet, znajdującego się w folderze (...) (protokół oględzin – k. 7721-7722 akt sprawy) i zarządza zniszczenie wskazanych folderów przez usunięcie z dysku, a po usunięciu opisanych wyżej zapisów – na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. – dysk przenośny z napisem (...) o numerze (...) wraz z przewodem (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) zwraca oskarżonej D. T.;

d) na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonej D. T. opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 3.260,- (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt) złotych;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej D. T. ten sposób, że:

a) w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonej D. T. przypadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 29.420,50 (dwudziestu dziewięciu tysięcy czterystu dwudziestu 50/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego jej w punkcie V części rozstrzygającej;

b) na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonej D. T. opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 3.260,- (trzy tysiące dwieście sześćdziesiąt) złotych;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej A. D. w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonej A. D. przypadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 10.000,- (dziesięciu tysięcy) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego jej w punkcie VII części rozstrzygającej;

b) na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonej A. D. opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 1.720,- (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych;

IV. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. D. (1) w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego D. D. (1) przypadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 20.000,- (dwudziestu tysięcy) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego mu w punkcie IX części rozstrzygającej;

b) na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonego D. D. (1) opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 1.720,- (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych;

V. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. Ł. w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego W. Ł. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 29.420,50 (dwudziestu dziewięciu tysięcy czterystu dwudziestu 50/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego mu w punkcie XIV części rozstrzygającej;

b) na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonego W. Ł. opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 1.720,- (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych;

VI. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. utrzymuje w mocy;

VII. na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. R. w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego Ł. R. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 29.420,50 (dwudziestu dziewięciu tysięcy czterystu dwudziestu 50/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego mu w punkcie XI części rozstrzygającej;

b) na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonego Ł. R. opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 1.720,- (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia) złotych;

VIII. na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. S. w ten sposób, że na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) ustala poprawną wysokość należnej od oskarżonego J. S. opłaty za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonej w punkcie XXIV części rozstrzygającej na 800,- (osiemset) złotych;

IX. na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 616 § 2 k.p.k. oraz art. 11 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. na rzecz Skarbu Państwa po 34,- (trzydzieści cztery) złote przypadających na każdego z nich kosztów postępowania odwoławczego, na co składa się po 4,- (cztery) złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 30,- (trzydzieści) złotych opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 marca 2015r. sygn. akt III K – 368/14 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

I. uznał **oskarżoną D. T.** za winną tego, że w okresie od stycznia 2009 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., kierowała zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził: D. T., Ł. R., W. Ł., A. D., D. D. (1), J. S. i inne osoby, mającą na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych w łącznej kwocie nie mniejszej niż 242.522,50 złotych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety zatrudnione w charakterze prostytutek w prowadzonym przez nią lokalu o nazwie (...) w B. przy ulicy (...) oraz lokalach na terenie W., tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. uznał **oskarżoną D. T.** za winną tego, że w okresie od stycznia 2009 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając z góry podjętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, kierując zorganizowaną grupą przestępczą, wspólnie i porozumieniu z D. T., Ł. R., W. Ł., A. D., D. D. (1), J. S. oraz innymi osobami czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji oraz ułatwiała uprawianie prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety w ten sposób, że prowadziła klub (...) na B. przy ulicy (...) oraz organizowała wynajem lokali na terenie W., w których były prowadzone agencje towarzyskie, a także opłacała i umieszczała ogłoszenia, w których treści proponowano usługi seksualne za pieniądze, na portalach internetowych (...) oraz (...), pobierała od kobiet świadczących usługi seksualne w prowadzonych przez nią agencjach towarzyskich na terenie W. nie mniej niż połowę należności otrzymywanych przez nie z tytułu świadczonych usług w łącznej kwocie nie mniejszej niż 242.522,50 złotych, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 148 (stu czterdziestu ośmiu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

III. uznał **oskarżoną D. T.** za winną tego, że w okresie od stycznia 2012 roku do 21 marca 2014 roku we W. w mieszkaniu przy ulicy (...), w krótkich odstępach czasu, z góry podjętym zamiarem, posiadała bez wymaganego przepisami prawa pozwolenia siedem naboji pistoletowych kaliber(...)mm, produkcji polskiej z 1950 roku, a dwa produkcji radzieckiej, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. uznał **oskarżoną D. T.** za winną tego, że w okresie od maja 2011 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: Ł. R., W. Ł., A. D., D. D. (1), J. S. i inne osoby, mającą na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety, mając świadomość, iż D. T. oraz inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. uznał **oskarżoną D. T.** za winną tego, że w okresie od maja 2011 roku do 21 marca 2014 roku we W., działając z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i porozumieniu z D. T., W. Ł., Ł. R., A. D., D. D. (1), J. S. oraz innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierowała D. T., czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji oraz ułatwiała uprawianie prostytucji A. K. (1), K. B., M. Z. i innym kobietom w ten sposób, że opłacała i umieszczała ogłoszenia, w których treści proponowano usługi seksualne za pieniądze na portalach internetowych (...) oraz (...) oraz pobierała od kobiet świadczących usługi seksualne w agencjach towarzyskich na terenie W. nie mniej niż połowę należności otrzymywanych przez nie z tytułu świadczonych usług, a także pracowała w charakterze telefonistki odbierając telefony od osób, które odpłatnie chciały skorzystać z usług zatrudnionych w charakterze prostytutek kobiet, umawiając je z nimi, mając świadomość, iż D. T. oraz inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 148 (stu czterdziestu ośmiu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

VI. uznał **oskarżoną A. D.** za winną tego, że w okresie od października 2012 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: Ł. R., W. Ł., D. T., J. S., D. D. (1) i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety, mając świadomość, iż D. T. oraz inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. uznał **oskarżoną A. D.** za winną tego, że w okresie od października 2012 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

wspólnie i porozumieniu z D. T., W. Ł., Ł. R., J. S., D. D. (1) oraz innymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierowała D. T., czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji oraz ułatwiała jej uprawianie przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety w ten sposób, że pracowała w klubie (...) w B. przy ulicy (...) w charakterze telefonistki odbierając telefony od osób, które odpłatnie chciały skorzystać z usług zatrudnionych w charakterze prostytutek kobiet, umawiając je z nimi, mając świadomość, iż D. T. oraz inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 142 (stu czterdziestu dwóch) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VIII. uznał **oskarżonego D. D. (1)** za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2013 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., Ł. R., A. D., J. S. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety, mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX. uznał **oskarżonego D. D. (1)** za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2013 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., Ł. R., A. D., J. S. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji oraz ułatwiał uprawianie prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety w ten sposób, że w zamian za korzyści majątkowe na polecenie D. T. pracował w charakterze kierowcy, podwożąc zatrudnione w agencjach towarzyskich w charakterze prostytutek kobiety do klientów i z powrotem do agencji towarzyskich, gdzie przekazywał zarobione przez świadczące odpłatnie usługi seksualne kobiety pieniądze D. T., mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 142 (stu czterdziestu dwóch) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

X. uznał **oskarżonego Ł. R.** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2011 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., W. Ł., A. D., D. D. (1), J. S. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety, mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XI. uznał **oskarżonego Ł. R.** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2011 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., W. Ł., A. D., D. D. (1), J. S. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji oraz ułatwiał uprawianie prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety w ten sposób, że w zamian za korzyści majątkowe na polecenie D. T. ochraniał kobiety świadczące usługi seksualne w agencjach towarzyskich na terenie W. oraz w klubie (...) w B., a także pracował w charakterze kierowcy podwożąc zatrudnione w agencjach towarzyskich w charakterze prostytutek kobiety do klientów i z powrotem do agencji towarzyskich, gdzie przekazywał zarobione przez świadczące odpłatnie usługi seksualne kobiety pieniądze D. T., mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, czyniąc sobie z popełnienia

przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 142 (stu czterdziestu dwóch) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XII. uznał **oskarżonego Ł. R.** za winnego tego, że w dniu 21 marca 2014 roku we W., w mieszkaniu przy ulicy (...), wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 3,07 grama netto, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. uznał **oskarżonego W. Ł.** za winnego tego, że w okresie od stycznia 2012 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., Ł. R., A. D., D. D. (1), J. S. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety, mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIV. uznał **oskarżonego W. Ł.** za winnego tego, że w okresie od stycznia 2012 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., Ł. R., A. D., D. D. (1), J. S. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji oraz ułatwiał uprawianie prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety w ten sposób, że w zamian za korzyści majątkowe na polecenie D. T. pracował w charakterze kierowcy podwożąc zatrudnione w agencjach towarzyskich w charakterze prostytutek kobiety do klientów i z powrotem do agencji towarzyskich, gdzie przekazywał zarobione przez świadczące odpłatnie usługi seksualne kobiety pieniądze D. T., mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 142 (stu czterdziestu dwóch) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XV. uznał **oskarżonego W. Ł.** za winnego tego, że w okresie od 2012 roku do dnia 21 marca 2014 roku, w krótkich odstępach czasu, z góry podjętym zamiarem, w lokalu przy ulicy (...) w (...) ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci:

- dowodu osobistego o numerze (...) wydanego przez Burmistrza Z. na dane D. K.,
- prawa jazdy o numerze (...) wydanym przez Starostę (...) na dane D. K.,
- dowodu osobistego o numerze (...) na dane R. O. wydanego przez Prezydenta Miasta K.,
- dowodu osobistego o numerze (...) wydanego przez Prezydenta W. na dane P. P.,

tj. przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. uznał **oskarżonego J. S.** za winnego tego, że w okresie od września 2013 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., Ł. R., A. D., D. D. (1), W. Ł. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety, mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji

przez ww. kobiety, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVII. uznał **oskarżonego J. S.** za winnego tego, że w okresie od września 2013 roku do 21 marca 2014 roku we W. oraz w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry podjętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez D. T., w skład której wchodził: D. T., Ł. R., A. D., D. D. (1), W. Ł. i inne osoby, mającej na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji oraz ułatwiał uprawienie prostytucji przez A. K. (1), K. B., M. Z. i inne kobiety w ten sposób, że w zamian za korzyści majątkowe na polecenie D. T. pracował w charakterze kierowcy podwożąc zatrudnione w agencjach towarzyskich w charakterze prostytutek kobiety do klientów i z powrotem do agencji towarzyskich, gdzie przekazywał zarobione przez świadczące odpłatnie usługi seksualne kobiety pieniądze D. T., mając świadomość, iż D. T. i inne osoby czerpią korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez ww. kobiety, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XVIII. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone powyżej oskarżonym kary pozbawienia wolności łączy i wymierzył oskarżonym: D. T., D. T., A. D., D. D. (1), Ł. R., W. Ł. i J. S. kary łączne po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

XIX. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym:

- D. T. na okres 5 (pięciu) lat próby,
- D. T., A. D., D. D. (1), Ł. R., W. Ł. i J. S. na okresy po 3 (trzy) lata próby

i w okresie próby na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał wszystkich oskarżonych pod dozór kuratora sądowego;

XX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości uzyskanych korzyści majątkowych:

- od oskarżonej D. T. w wysokości 242.522,50zł,
- od oskarżonej D. T. w wysokości 65.120zł,
- od oskarżonej A. D. w wysokości 33.000zł,
- od oskarżonego D. D. (1) w wysokości 30.000zł,
- od oskarżonego Ł. R. w wysokości 70.800zł,
- od oskarżonego W. Ł. w wysokości 34.200zł,
- od oskarżonego J. S. w wysokości 3000zł;

XXI. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych ujętych w wykazie od Drz. 989/14 do Drz. 1048/14, Drz. 1050/14 oraz od Drz. 1144/14 do Drz. 1162/14;

XXII. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu ujętego w wykazie Drz. 1049/14 i zarządza jego zniszczenie;

XXIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył oskarżonym okres ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- D. T. i D. T. w okresie od 21 marca 2014r. do 2 czerwca 2014r.,
- A. D., D. D. (1), Ł. R., W. Ł. od 21 marca 2014r. do 30 maja 2014r.

przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i tym samym uznając wobec tychże oskarżonych grzywny za wykonane;

XXIV. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania na nich przypadających i wymierzył im opłaty:

- D. T. i D. T. po 3.160 złotych,
- A. D., D. D. (1), Ł. R., W. Ł. po 1.620 złotych,
- J. S. w wysokości 700 złotych.

Powyższy wyrok, za pośrednictwem swoich obrońców z wyboru, zaskarżyli:

1) oskarżone: D. T. i D. T. – w części dotyczącej orzeczeń o środkach karnych przypadku równowartości uzyskanych korzyści majątkowych oraz przypadku dowodów rzeczowych, określonych w punktach XX i XXI zaskarżonego wyroku;

2) oskarżeni: A. D., D. D. (1) i W. Ł. – w części dotyczącej orzeczeń o środkach karnych przypadku równowartości uzyskanych korzyści majątkowych, określonych w punkcie XX zaskarżonego wyroku.

Wyrok uprawomocnił się natomiast w stosunku do oskarżonych: Ł. R. i J. S., gdyż żadna ze stron procesowych nie wniosła od niego apelacji.

Obrończynie oskarżonych: D. T. i D. T., adw. A. K. (2), powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi **zarzuciła:**

I. obrażę prawa materialnego, a to przepisu art. 45 § 1 k.k., poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że orzeczenie środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa nie wymaga poczynienia ustaleń czy sprawca w chwili orzekania dysponuje konkretnymi wartościami mogącymi stanowić przedmiot przypadku tej korzyści, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu winna prowadzić do wniosku, że orzeczenie środka karnego przypadku, w każdej postaci musi mieć ściśle określony substrat w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawcy, istniejących w chwili orzekania, a w konsekwencji czego Sąd pierwszej instancji w ogóle nie zbadał stanu majątkowego oskarżonych;

II. obrażę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, którego to przekroczenia dopuściwszy się Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny polegający na przyjęciu, że korzyść osiągnana z przestępczego procederu była korzyścią osiąganą przez oskarżoną D. T., pomimo że z zeznań świadków, m.in. św. incognito nr (...)(...), św. A. K. (1), a także wyjaśnień oskarżonej A. D. wynika, że wszystkie pieniądze były wrzucane do szuflady znajdującej się w barze, a z nich wypłacane były na bieżąco różne kwoty pozostałym członkom grupy przestępczej, co – innymi słowy mówiąc – winno doprowadzić do wniosku, że oskarżona osiągnąć mogła jedynie część z całości kwoty stanowiącej „ogólną” korzyść z całego procederu, nie zaś jej całość;

III. obrażę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, którego to przekroczenia dopuściwszy się Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny polegający na przyjęciu, że oskarżona D. T. wykonywała na rzecz D. T.

analogiczną pracę jak A. D. w charakterze telefonistki i na tej podstawie ustalając stawkę dzienną pracy na 110 złotych (a w konsekwencji osiągniętą korzyść na ponad 65 tysięcy zł), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych jednoznacznie wynika, że A. D. wykonywała stałą i regularną pracę na stanowisku barmanki, przy okazji zajmując się telefonami, a oskarżona D. T. jedynie sporadycznie pomagała matce, nie wykonując żadnej stałej pracy, tym bardziej w pełnym wymiarze;

IV. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, którego to przekroczenia dopuściwszy się Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny polegający na przyjęciu, że zatrzymany w toku niniejszego postępowania telefon komórkowy (...) model (...) widniejący w wykazie dowodów rzeczowych pod nr 1047/14 oraz dysk zewnętrzny (...)P. - nr (...), należące do oskarżonej D. T. stanowiły przedmioty służące jej do przestępczego procederu, podczas gdy pierwszy z nich był to jej telefon prywatny, którego – w przeciwieństwie do innych, pozostałych zatrzymanych telefonów – nigdy nie używała w związku ze swoją przestępczą działalnością, o czym świadczą chociażby wiadomości, czy historia połączeń, drugi przedmiot z kolei do przechowywania rodzinnych zdjęć, w tym zwłaszcza syna S. oraz rodzinnych imprez okolicznościowych, co – gdyby było prawidłowo ustalone przez Sąd pierwszej instancji – nie pozwoliłoby na objęcie tego przedmiotu przypadkiem.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy oskarżonych: D. T. i D. T. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. **wniosła o:** uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie go Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońcy oskarżonych: A. D., D. D. (1) i W. Ł., adw. K. N., zaskarżonemu wyrokowi **zarzuciła:**

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- 1) art. 45 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa nie jest uzależnione od tego, czy sprawca w dacie orzekania znajduje się w posiadaniu takiej równowartości;
- 2) art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 413 § 2 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie skutkujące orzeczeniem środka karnego bez wskazania, którego czynu jednostkowego on dotyczy;

II. obrazę przepisu postępowania mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającej na przyjęciu:

- 1) w stosunku do oskarżonej A. D., że źródłem finansowania wynagrodzenia wypłacanego oskarżonej A. D. pozostawał zysk uzyskany w zamian za usługi seksualne świadczone przez prostytutki, podczas gdy swą wypłatę oskarżona pobierała z utargu z baru, a więc zarobione pieniądze miały legalne pochodzenie, a także że oskarżona A. D. pracowała w barze co najmniej 4 razy w tygodniu i w konsekwencji zarobiła kwotę 33.000 zł, czego w świetle zebranego materiału dowodowego nie da się jednoznacznie ustalić;
- 2) w stosunku do oskarżonego D. D. (1), że oskarżony zarobił kwotę 30.000 zł, czego w świetle zebranego materiału dowodowego nie da się jednoznacznie ustalić;
- 3) w stosunku do oskarżonego W. Ł., że oskarżony zarobił kwotę 34.200 zł, czego w świetle zebranego materiału dowodowego nie da się jednoznacznie ustalić.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy oskarżonych: A. D., D. D. (1) i W. Ł. **wniosła o:**

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczeń o wymierzeniu oskarżonym: A. D., D. D. (1) i W. Ł. środków karnych w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości uzyskanych korzyści majątkowych;

2) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych: A. D., D. D. (1) i W. Ł. zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacje obrońcy oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. zasługiwały na częściowe uwzględnienie w tym zakresie, w jakim kwestionowały prawidłowość orzeczeń o środkach karnych przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw, które to wartości określono w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

W szczególności, słuszne były zarzuty, że Sąd I instancji w sposób nieuzasadniony zebrany materiał dowodowy i dowolny ustalił wysokości kwot pieniężnych, które odpowiadały równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z poszczególnych przestępstw przypisanych oskarżonym: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł.. Nie mogło to jednak prowadzić do uchylecia w całości orzeczeń o środkach karnych przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa, określonych w punktach XX zaskarżonego wyroku, czego domagali się obrońcy, a jedynie prowadziło do modyfikacji wysokości uzyskanych korzyści majątkowych.

Wypada także już na wstępie przyznać, że zasadne były zarzuty obrońcy oskarżonych: A. D., D. D. (1) i W. Ł., że brak w orzeczeniach o przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw, wydanych na podstawie art. 45 § 1 k.k., nie respektował przepisu art. 413 § 2 k.p.k., gdyż w punkcie XX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku nie wskazano, których jednostkowych czynów dotyczą orzeczenia o środku karnym (por. wyrok SN z dnia 2.12.2005r. sygn. V K.K. – 133/05 – Prokuratura i Prawo – wkładka 2006, nr 4, poz. 8).

Jednak w realiach niniejszej sprawy wspomniany brak nie miał wpływu na treść wydanego orzeczenia oraz nie mógł – jak się tego domagała obrońcy – skutkować uchyleciem orzeczeń o środkach karnych, gdyż nie ulegało wątpliwości, że środki karne z art. 45 § 1 k.k. zostały orzeczone za przypisane oskarżonym przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.. Występek z art. 258 § 1 i 3 k.k. miał bowiem charakter przestępstwa formalnego, nie związanego z zaistnieniem skutku, a zatem skutek w postaci czerpania korzyści z cudzego nierządu dotyczył niewątpliwie przestępstw z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k..

Zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie orzeczeń o środku karnym z art. 45 § 1 k.k. uwzględniono przepis art. 413 § 2 k.p.k. i orzekając środki karnym przypisano je do poszczególnych przestępstw popełnionych przez każdego z oskarżonych.

II. Opierając się na niekwestionowanych ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego we Wrocławiu, zawartych w sentencji zaskarżonego wyroku (części wstępnej i rozstrzygającej) należało przyjąć, że całość korzyści majątkowej, jaką uzyskała oskarżona D. T., która kierowała zorganizowaną grupą przestępczą, w ramach której wszyscy oskarżeni dopuścili się przestępstw z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k., czerpiąc korzyści z uprawiania prostytucji przez kobiety zatrudnione w prowadzonym przez nią lokalu o nazwie (...) w B. przy ulicy (...) oraz lokalach na terenie W., wyniosła łącznie nie mniej niż 242.522,50 złotych (k. 8648-8655).

Treść przestępstw przypisanych oskarżonej D. T. w części wstępnej i rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, która była powieleniem zarzutów aktu oskarżenia (k. 8486-8526) nie pozostawiała wątpliwości, że zarówno prokurator, jak i Sąd I instancji przyjął, iż zorganizowana grupa przestępcza osiągnęła korzyści majątkowe z tej działalności łącznie w wysokości nie mniej niż 242.522,50 złotych. Oskarżonej D. T. przypisano bowiem:

1) w punkcie I części rozstrzygającej – przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. polegające na tym, że kierowała zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu dokonywanie przestępstw polegających na czerpaniu korzyści majątkowych w łącznej kwocie nie mniejszej niż 242.522,50 złotych;

2) w punkcie II części rozstrzygającej – przestępstwo z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. polegające na tym, że kierując zorganizowaną grupą przestępczą, wspólnie i porozumieniu z innymi osobami

czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji oraz ułatwiała uprawienie prostytucji przez inne kobiety w ten sposób, że prowadziła klub (...) na B. przy ulicy (...) oraz organizowała wynajem lokali na terenie W., w których były prowadzone agencje towarzyskie, a także opłacała i umieszczała ogłoszenia, w których treści proponowano usługi seksualne za pieniądze, na portalach internetowych (...) oraz (...), pobierała od kobiet świadczących usługi seksualne w prowadzonych przez nią agencjach towarzyskich na terenie W. nie mniej niż połowę należności otrzymywanych przez nie z tytułu świadczonych usług w łącznej kwocie nie mniejszej niż 242.522,50 złotych.

Taka konkluzja prowadzi do wniosku, że w sentencji zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał, że pobierane przez całą grupę przestępczą korzyści majątkowe zamknęły się łącznie kwotą nie mniejszą niż 242.522,50 złotych. Co więcej, właśnie taka była teza prokuratora, który w uzasadnieniu aktu oskarżenia stwierdził wprost: „Biorąc pod uwagę zgromadzony materiał, a w szczególności zeznania przesłuchanych w charakterze świadka kobiet (...) które potwierdziły, iż oddawały połowę z zarobionych z uprawiania prostytucji D. T. oraz D. T., należy dojść do wniosku że **D. T. zorganizowała opisaną grupę przestępczą oraz kierowała nią w okresie od stycznia 2009 roku do 21 marca 2014 roku i uzyskała z prowadzenia tego przestępczego procederu korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 242.522,50 złotych.** Kwota została ustalona w oparciu o kwoty widniejące na odręcznych zapiskach D. T. na kartkach papieru oraz w notesach zabezpieczonych podczas przeszukań pomieszczeń zajmowanych przez D. T., a także w oparciu o jej wyjaśnienia w których ustosunkowywała się do tych materiałów, w których szczegółowo wyliczone były kwoty korzyści majątkowych uzyskanych z prowadzenia agencji towarzyskiej oraz tzw. "domówki" przy ulicy (...) we W. (k.7185-7188, tom XXXVI). **Pieniądze te w dalszej kolejności były przeznaczane na rzecz poszczególnych członków grupy, w tym na pensje dla kierowców, telefonistek oraz ochroniarzy, które to osoby za wiedzą i zgodą D. T. pod koniec dnia pracy pobierały z puli pieniędzy zarobionych w ramach <przestępczego procederu> kwoty odpowiadające wysokości wynagrodzeń ustalonych uprzednio z D. T. za dzień pracy**” (podkreśl. Sądu Apel. – k. 8564 akt sprawy).

Należy przy tym zastrzec, że jedynie w odniesieniu do oskarżonej D. T., w opisie przypisanych jej przestępstw zawartych w części wstępnej i rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu określił wartość korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa. W odniesieniu do pozostałych oskarżonych opisy przypisanych im przestępstw zawarte w części wstępnej i rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, nie zawierały żadnych danych o wartościach korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw (k. 8648-8655).

Budziło to poważne wątpliwości co do umocowania Sądu Okręgowego do późniejszych wyliczeń korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw przez pozostałych oskarżonych, zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w których przeprowadzono szacunkowe wyliczenia możliwych korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw przez pozostałych oskarżonych: D. T., A. D., D. D. (1), W. Ł. i Ł. R. w stosunku do okresu ich zatrudnienia w klubie (...) na B. przy ulicy (...), a także okresu pracy kierowców dowożących prostytutki do mieszkań na terenie W. (strony 4-6 i 43-45 uzasadnienia wyroku – k. 8701v-8702v, 8721-8722 akt sprawy).

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym i niekwestionowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, w razie sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma część rozstrzygająca wyroku. Właśnie ta część orzeczenia odzwierciedla bowiem rozstrzygnięcie sądu i jest zaraz utrwalona na piśmie i ogłoszona publicznie (por. wyroki SN: z dnia 14.6.05.2002r. sygn. V K.K. – 11/02 – LEX nr 50936 oraz z dnia 6.05.2002r. sygn. V K.K. – 11/02 – LEX nr 53911).

Oznacza to, że w wypadku opisanej wyżej niewątpliwej sprzeczności ustaleń faktycznych zawartych w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu i w jego uzasadnieniu co do wysokości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa, prymat winny mieć ustalenia z wyroku. Nakazywało to uznać, że właśnie kwota nie mniejsza niż 242.522,50 złotych zamyka całość wartości korzyści majątkowych z przestępstwa przekazanych do rak oskarżonej D. T..

Po wtóre, na podstawie zebranego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień wszystkich oskarżonych oraz kobiet uprawiających prostytucję w lokalu o nazwie (...) w B. przy ulicy (...) oraz lokalach na terenie W., a także

odrębne zapiski D. T. na kartkach papieru oraz w notesach zabezpieczonych podczas przeszukań pomieszczeń zajmowanych przez D. T., całkowicie jasne było to, że pozostałe osoby działające w grupie przestępczej zorganizowanej przez D. T., otrzymywały korzyści majątkowe nie bezpośrednio od kobiet uprawiających prostytutkę, lecz od oskarżonej D. T. z sum otrzymywanych przez nią od prostytutek.

W efekcie, korzyści majątkowe uzyskane z przestępstw przez oskarżonych: D. T., A. D., D. D. (1), W. Ł. i Ł. R. musiały pochodzić z łącznej sumy korzyści majątkowej osiągniętej przez samą oskarżoną D. T., tak jak to przedstawił prokurator w akcie oskarżenia. Kwota nie mniejsza niż 242.522,50 złotych nie stanowiła zatem wyłącznie korzyści majątkowych z przestępstwa uzyskanych przez oskarżoną D. T., lecz z tej właśnie kwoty przekazywała korzyści majątkowe pozostałym oskarżonym.

Po trzecie, przyjęte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego wyliczenia korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw przez oskarżonych: D. T., A. D., D. D. (1), W. Ł. i Ł. R. w stosunku do okresu ich zatrudnienia w klubie (...) na B. przy ulicy (...), a także okresu pracy kierowców dowożących prostytutki do mieszkań na terenie W. (k. 8701v-8702v, 8721-8722 akt sprawy), były absolutnie orientacyjne i dowolne. Bez jakichkolwiek podstaw wyleczenia te zakładały, że przez długie okresy pracy wymienionych oskarżonych (kilkunastu miesięcy lub kilku lat), wszystkie prostytutki przyjmowały średnio te same liczby klientów i otrzymywały relatywnie takie same wynagrodzenie. Taki sposób wyliczenia był niewiarygodny i bezpodstawny, gdyż nie uwzględniał wcale następujących czynników:

- zmieniającej się liczby prostytutek;
- zmieniającej się liczby klientów oraz wymagań klientów, które wpływały na wysokość wynagrodzenia otrzymanego przez prostytutkę;
- nieobecności w pracy lub krótszego czasu prostytutek wynikających np. z choroby, niedyspozycji, przyczyn losowych i osobistych itp.;
- nieobecności w pracy lub krótszego czasu poszczególnych oskarżonych (poza D. T.) wynikających np. z choroby, niedyspozycji, przyczyn losowych i osobistych itp..

Tymczasem podstawowym sposobem wyliczenia wartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych: D. T., A. D., D. D. (1), W. Ł. i Ł. R. był wyłącznie okres ich pracy w klubie (...) na B. przy ulicy (...), a także okresu pracy kierowców dowożących prostytutki do mieszkań na terenie W..

III. Jeżeli chodzi o równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną D. T., to analiza materiału dowodowego w postaci wyjaśnień wszystkich oskarżonych, zeznań kobiet świadczących usługi seksualne, zapisków o wynagrodzeniu prostytutek i kwotach potrąconych przez D. T. oraz zasady doświadczenia życiowego, przemawiały za tym, że zatrzymywała sobie nie mniej niż połowę całości korzyści majątkowej z przestępstwa, czyli połowę z kwoty 242.522,50 złotych. Dawało to kwotę łącznie kwotę 121.261,25 złotych i odpowiadało wysokości środków finansowych zabezpieczonych u oskarżonej D. T., a także u jej córki – oskarżonej D. T., która udostępniła swoje rachunki bankowe do transakcji związanych z działalnością przestępczą związaną z czerpaniem korzyści z cudzego nierządu.

Należy przy tym przypomnieć, w toku postępowania przygotowawczego, w trybie art. 291 k.p.k. i następnie, zabezpieczono mienie oskarżonej D. T. w łącznej wysokości 106.136,70 złotych, na co składało się:

1) zabezpieczenie od niej depozytu w wysokości 200 Euro wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego Zm – 18/14 (k. 8565), o wartości 836,70 złotych w dniu wpłaty – dowód przelewu (k. 4101),

2) zabezpieczenie od niej depozytu w wysokości 5.100 złotych wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego Zm – 18/14 (k. 8567) – dowód wpłaty (k. 4100),

3) zabezpieczenie od niej depozytu w wysokości 100.200 złotych wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego Zm – 17/14 (k. 8571) – dowód wpłaty (k. 4099).

Wartość ta była zbliżona do wysokości osiągniętej przez oskarżoną D. T. korzyści majątkowej, a ponadto podczas postępowania przygotowawczego zabezpieczono także mienie w posiadaniu jej córki – oskarżonej D. T., która niewątpliwie nie zarabiała pieniędzy w inny sposób niż z działalności przestępczej związanej z czerpaniem korzyści z prostytucji.

Z tych przyczyn, uwzględniono częściowo apelację obrończyni oskarżonej D. T. i zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do niej w ten sposób, że w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonej D. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 121.261,25 (stu dwudziestu jeden tysięcy dwustu sześćdziesięciu jeden 25/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego jej w punkcie II części rozstrzygającej. Oznacza to, że korzyść majątkowa osiągnięta przez pozostałych oskarżonych stanowiła łącznie kwotę 121.261,25 złotych, czyli dalszą połowę z kwoty 242.522,50 złotych.

IV. Nie budziła wątpliwości **wysokość korzyści majątkowej uzyskanej z cudzego nierządu przez oskarżonego J. S.**, który stosunkowo krótko brał udział w działalności przestępczej (od września 2013r. do 21 marca 2014r.) i nie był tak intensywnie wykorzystywany do wożenia prostytutek na zlecenia, jak inni kierowcy. Z wyjaśnień oskarżonego J. S., niekwestionowanych przez pozostałe strony, wynika, że osiągnął on korzyść majątkową w wysokości 3.000 złotych i taką kwotę przypadku orzeczono wobec niego na podstawie art. 45 § 1 k.k.. Wyrok w stosunku do tego oskarżonego nie był kwestionowany.

V. Jeżeli chodzi o równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonych: A. D. i D. D. (1), to analiza materiału dowodowego w postaci wyjaśnień wszystkich oskarżonych, zeznań kobiet świadczących usługi seksualne, zapisków o wynagrodzeniu prostytutek i kwotach potrąconych przez D. T. oraz zasady doświadczenia życiowego, a także analiza okresu w jakim byli zatrudnieni w klubie (...) na B. przy ulicy (...) oraz podrzędne czynności, jakie wykonywali (A. D. jako telefonistka i barmanka od października 2012r. do 21 marca 2014r., a D. D. (1) jako kierowca, ochroniarz i pracownik porządkowy od kwietnia 2013r. do 21 marca 2014r.), pozwoliły na ustalenie, że każde z nich osiągnęło najmniejsze korzyści majątkowe z cudzego nierządu.

Wynikało to ze znacznie niższego wynagrodzenia A. D. w stosunku do innych osób, a także krótkiego okresu zatrudnienia i niższego wynagrodzenia D. D. (1) w stosunku do pozostałych oskarżonych.

Niemniej jednak, we wskazanych wyżej okresach oskarżeni: A. D. i D. D. (1) nie mieli innej pracy, a zatem uzyskane w tym czasie przez nich walory finansowe mogły pochodzić wyłącznie z pracy w klubie (...) na B. przy ulicy (...). Nie miało przy tym żadnego znaczenia to, że oskarżeni małżonkowie D. wykonywali także inne czynności (sprzedaż trunków w barze lub prace porządkowe). Te czynności także musiały być uznane za związane z uprawianiem prostytucji i czerpaniem z niej korzyści, gdyż podnosiły walory klubu (...), a zatem zachęcały klientów do przychodzenia tam, aby korzystali oni z usług seksualnych prostytutek, co podnosiło zyski osób biorących udział w zorganizowanej grupie przestępczej.

Nie ulega wątpliwości, że obsługiwany przez oskarżoną A. D. bar nocny nie był tą formą działalności klubu (...), która przede wszystkim przyciągała klientów. Podstawowym źródłem zarobkowania było świadczenie usług seksualnych przez zatrudnione tam kobiety i inne formy działalności miały charakter niezbędnego uzupełnienia, podnoszącego atrakcyjność całej oferty. Praca, jaką w agencji wykonywali oskarżeni: A. D. i D. D. (1) była zatem niezbędna dla utrzymania jej podstawowej działalności i bez ich udziału niemożliwe byłoby czerpania korzyści z cudzego nierządu przez członków grupy przestępczej.

Ocena wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez A. D. i D. D. (1), czas ich zatrudnienia i mienia nabytego przez nich w okresie przestępczej działalności i zabezpieczonego podczas śledztwa, pozwala przyjąć, że oskarżona A. D. osiągnęła korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 10.000 złotych, zaś oskarżony D. D. (1) w wysokości nie mniejszej niż 20.000 złotych. Dawało to łącznie wartość korzyści majątkowej obojga małżonków na 30.000 złotych.

Podczas śledztwa zabezpieczono bowiem od oskarżonego D. D. (1), w trybie art. 291 k.p.k. i następne, samochód (...) nr rej. (...) (...) rok produkcji 2005 o szacunkowej wartości 30.000 złotych z dowodem rejestracyjnym i kluczykami, numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8561). Po zajęciu mienia ruchomego (protokół oględzin – k. 3461-3462), oddano ten samochód na przechowanie J. D. (k. 3463-3465). Z protokołu oględzin dokumentów tego pojazdu (k. 1787-1794) wynika, że w okresie od 4.11.2011r. do 15.03.2013r. był on zarejestrowany na D. T., a następnie od dnia 15.03.2013r. został zarejestrowany na oskarżonego D. D. (1) (k. 1795, 1796-1896). Niewątpliwie zatem samochód o wartości 30.000 złotych został nabyty ze środków odpowiadających udziałowi małżonków D. w korzyściach osiągniętych z prostytucji kobiet w klubie (...) na B. przy ulicy (...) i świadczących usługi w mieszkaniach wynajmowanych przez oskarżoną D. T. na terenie W..

Prowadziło to do częściowego uwzględnienia apelacji obrończyni obojga oskarżonych i zmiany zaskarżonego wyroku:

a) w stosunku do oskarżonej A. D. w ten sposób, że w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonej A. D. przypadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 10.000,- (dziesięciu tysięcy) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego jej w punkcie VII części rozstrzygającej;

b) w stosunku do oskarżonego D. D. (1) w ten sposób, że w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonego D. D. (1) przypadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 20.000,- (dwudziestu tysięcy) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego mu w punkcie IX części rozstrzygającej.

VI. Jeżeli chodzi o równowartość korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonych: D. T., W. Ł. i Ł. R., to wyliczenie wysokości tych korzyści przedstawiało się następująco:

Po odliczeniu z kwoty 121.261,25 złotych, czyli połowy z kwoty 242.522,50 złotych wartości korzyści majątkowych uzyskanych przez pozostałych oskarżonych, poza D. T., korzyści majątkowych osiągniętych przez oskarżonych: J. S. (3.000 złotych) i A. D. i D. D. (1) (łącznie 30.000 złotych), pozostawała łącznie kwota 88.261,25 złotych (121.261,25 zł minus 33.000 zł = 88.261,25 zł). Właśnie tę kwotę należało podzielić w częściach równych jako równowartość korzyści majątkowych osiągniętych z czerpania korzyści z cudzego nierządu przez pozostałych członków zorganizowanej grupy przestępczej, czyli oskarżonych: D. T., W. Ł. i Ł. R., co dawało wartość 29.240,50 złotych odpowiadającą korzyści osiągniętej przez każdego z wymienionych oskarżonych ($88.261,25 \text{ zł} / 3 = 29.240,50 \text{ zł}$).

Ocena wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez oskarżonych: D. T., W. Ł. i Ł. R., czas ich zatrudnienia i mienia nabytego przez nich w okresie przestępczej działalności i zabezpieczonego podczas śledztwa, pozwala przyjąć, że osiągnęli właśnie nie mniej niż po 29.240,50 złotych korzyści z cudzego nierządu.

Co do oskarżonej D. T., to chociaż nie otrzymywała wynagrodzenia za swoje czynności, to niewątpliwie poza pracą w lokalu (...) nie osiągała żadnych walorów finansowych, a ponadto swoje rachunki bankowe udostępniła dla środków finansowych przekazywanych przez matkę – oskarżoną D. T. z działalności przestępczej.

Należy przy tym przypomnieć, że w toku postępowania przygotowawczego, w trybie art. 291 k.p.k. i następne, zabezpieczono mienie oskarżonej D. T. w łącznej wysokości 54.200,09 złotych, na co składało się:

- 1) zabezpieczenie od niej depozytu w wysokości 1.030 dolarów USA wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8564), o wartości 3.122,75 złotych w dniu wpłaty – dowód przelewu (k. 4092),
- 2) zabezpieczenie od niej depozytu w wysokości 21.760 złotych wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8570) – dowód wpłaty (k. 4091),
- 3) zabezpieczenie od niej samochodu (...) nr rej. (...)(...) rok produkcji 2007 o szacunkowej wartości 20.000 złotych z dowodem rejestracyjnym i dwoma kluczami, numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8571) – protokół zajęcia mienia ruchomego (k. 3568-3469), który oddano na przechowanie J. S. (k. 3571-3573),
- 4) zabezpieczenie od niej depozytu w wysokości 1.750 Euro wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8573), o wartości 7.321,13 złotych w dniu wpłaty – dowód przelewu (k. 4091),
- 5) zabezpieczenie od niej depozytu wartościowego w wysokości 700 dolarów kanadyjskich, złożonego w (...) W. pod numerem depozytowym (...) (k. 4088, 4089, 4090), którego równowartość na dzień 21.08.2015r. wynosi 1.996,61 złotych według średniego kursu (...) (700x 2,8523 zł = 1996,21 zł).

Wartość korzyści majątkowych zabezpieczonych na mieniu oskarżonej D. T. niewątpliwie odpowiadała równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez nią z przestępstwa, a także dalszej części korzyści majątkowej oskarżonej D. T., której nie zabezpieczono względem tej ostatniej.

W konsekwencji prowadziło to do częściowego uwzględnienia zarzutów obrończyni oskarżonej D. T. i zmiany zaskarżonego wyrok w stosunku do niej D. T. ten sposób, że w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonej D. T. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 29.420,50 (dwudziestu dziewięciu tysięcy czterystu dwudziestu 50/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego jej w punkcie V części rozstrzygającej.

Co do oskarżonego W. Ł., to w toku postępowania przygotowawczego, w trybie art. 291 k.p.k. i następne, zabezpieczono jego mienie w łącznej wysokości 6.883,67 złotych, na co składało się:

- 1) zabezpieczenie od niego samochodu (...) nr rej. (...) rok produkcji 2002 o szacunkowej wartości 6.000 zł z dowodem rejestracyjnym i kluczykiem, numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8563) – protokół zajęcia mienia ruchomego (k. 3667-3669), który oddano na przechowanie B. C. (k. 3670-2672),
- 2) zabezpieczenie od niego depozytu w wysokości 800 złotych wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8566) – dowód wpłaty (k. 4092),
- 3) zabezpieczenie od niego depozytu w wysokości 20 Euro wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8575), o wartości 83,67 zł w dniu wpłaty – dowód przelewu (k. 4093).

Niewątpliwie, wspomniane mienie pochodziło z korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego W. Ł. z przypisanego przestępstwa. Dość przypomnieć, że samochód (...) nr rej. (...) został przez niego kupiony w dniu 25.05.2012r. (k. 1737-1741, 1743-1761), a zatem w okresie przestępczej działalności, a oskarżony nie osiągał wówczas innych dochodów pozwalających na taki zakup. Nie było zatem takiej sytuacji, jak starała się wykazać w apelacji obrończyni oskarżonego, aby nie dysponował on jakimkolwiek mieniem, z którego mogłoby dojść do realizacji przypadku równowartości korzyści majątkowych osiągniętych z przestępstwa. W konsekwencji prowadziło to do częściowego uwzględnienia zarzutów obrończyni oskarżonego W. Ł. i zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do niego w ten sposób, że w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten

sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonego W. Ł. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 29.420,50 (dwudziestu dziewięciu tysięcy czterystu dwudziestu 50/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego mu w punkcie XIV części rozstrzygającej.

Co do oskarżonego Ł. R., to w toku postępowania przygotowawczego, w trybie art. 291 k.p.k. i następne, zabezpieczono jego mienie w łącznej wysokości 31.785,14 złotych, na co składało się:

- 1) zabezpieczenie od niego samochodu „M. (...)” rok produkcji 2003, o szacunkowej wartości 20.000 złotych z dowodem rejestracyjnym i kluczami, numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8562) – protokół zajęcia mienia ruchomego (k. 3755-3756), który oddano na przechowanie do Magazynu (...) we W., ul. (...) (k. 3742),
- 2) zabezpieczenie od niego depozytu w wysokości 315 Euro wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8565), o wartości 836,70 złotych w dniu wpłaty – dowód przelewu (k. 4101),
- 3) zabezpieczenie od niego depozytu w wysokości 5.100 złotych wpłaconego na konto sum depozytowych w dniu 26.03.2014r., numer zabezpieczenia majątkowego (...) (k. 8567) – dowód wpłaty (k. 4100),
- 4) zabezpieczenie od niego depozytu wartościowego w wysokości 20 funtów szterlingów brytyjskich, złożonego w (...) W. pod numerem depozytowym (...) (k. 4094, 4095, 4096), którego równowartość na dzień 21.08.2015r. wynosiła 117,34 złotych według średniego kursu (...) (20x 5,8671 zł = 117,34 zł).

Niewątpliwie, wspomniane mienie pochodziło z korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego W. Ł. z przypisanego przestępstwa. Dość przypomnieć, że samochód „M. (...)” został przez niego zarejestrowany w dniu 24.01.2012r. (k. 1787-1794, 1931-1963), a zatem w okresie przestępczej działalności, a oskarżony nie osiągał wówczas innych dochodów pozwalających na taki zakup.

W konsekwencji prowadziło to do potrzeby reformatoryjnego orzeczenia także w stosunku do oskarżonego Ł. R., w stosunku do którego nie wniesiono środków odwoławczych i na podstawie art. 435 k.p.k. zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do niego w odniesieniu do środka karnego orzeczonego w punkcie XX części rozstrzygającej w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono w stosunku do oskarżonego Ł. R. przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości łącznej 29.420,50 (dwudziestu dziewięciu tysięcy czterystu dwudziestu 50/100) złotych, uzyskanej z przestępstwa z art. 204 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. przypisanego mu w punkcie XI części rozstrzygającej.

VII. W apelacjach obrońcy oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. podniesiono zarzuty obrazu art. 45 § 1 k.k. przez błędną wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że orzeczenie środka karnego w postaci przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa nie wymaga poczynienia ustaleń czy sprawca w chwili orzekania dysponuje konkretnymi wartościami mogącymi stanowić przedmiot przypadku tej korzyści. W ocenie obrońcy, prawidłowa wykładnia przepisu art. 45 § 1 k.k. powinna prowadzić do wniosku, że orzeczenie środka karnego przypadku, w każdej postaci musi mieć ściśle określony substrat w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawcy, istniejących w chwili orzekania. Powoływano się przy tym także na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 lipca 2013r. sygn. akt II AKz – 266/13 (Prokuratura i Prawo – wkładka 2014, nr 4, poz. 32) oraz głosę Marka Siwka do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 29.06.2005r., sygn. II AKz – 154/05 (Prokuratura i Prawo 2008, nr 3, s.166-175).

Obrońcy oskarżonych postawiły także zarzut, że Sąd I instancji w ogóle nie zbadał stanu majątkowego oskarżonych, a mimo to zdecydował się na orzeczenie przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa na podstawie art. 45 § 1 k.k.. Argumentacja apelacji zmierzała zatem do potrzeby zmiany zaskarżonego wyroku przez uchylenie w całości orzeczeń o przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych z przestępstw.

Stanowisko obrońców oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. jest całkowicie błędne, a wręcz życzeniowe i przyjęte wbrew lojalności wobec zebranego materiału dowodowego.

Po pierwsze, we wszystkich apelacjach całkowicie pominięto to, że w toku śledztwa zabezpieczono mienie oskarżonych, które odpowiadało wartości środków finansowych uzyskanych przez nich z czerpania korzyści z cudzego nierządu, a zatem z przypisanych im przestępstw. Wydane zostały bowiem podczas śledztwa postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym na podstawie art. 291 k.p.k. i następne, a we wcześniejszym fragmencie uzasadnienia niniejszego wyroku w sposób skrupulatny opisano jakie mienie zabezpieczono oskarżonych i jakiej odpowiadało wartości. Nie było więc mowy o braku substratu do przepadku orzeczonego na podstawie art. 45 § 1 k.k. w rozumieniu przedstawionym przez obrońców oskarżonych.

Po wtóre, Sąd Apelacyjny w obecnym składzie podziela stanowisko wyrażone m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27.03.2013r. sygn. III K.K. – 273/12 (LEX nr 1293802), że przez korzyść majątkową w rozumieniu art. 45 k.k. należy rozumieć przysporzenie aktywów lub zmniejszenie pasywów, jakie sprawca osiągnął w wyniku popełnienia przestępstwa, zaś całkowicie niezrozumiałe jest uzależnienie możliwości orzeczenia przepadku korzyści majątkowej od tego, czy sprawca w dacie orzekania znajduje się w posiadaniu takiej równowartości.

Patrząc z tego punktu widzenia, równowartość korzyści majątkowej, której przepadek jest obligatoryjny na podstawie art. 45 § 1 k.k. zawsze ma substrat, którym jest majątek sprawcy rozumiany jako zespół aktywów i pasywów. W każdym wypadku osiągnięta przez sprawcę korzyść majątkowa powoduje skutek dla jego stanu majątkowego, powiększając aktywa albo niwelując lub zmniejszając pasywa. W wyniku korzyści osiągniętej z przestępstwa nie ma zatem takiej sytuacji, aby nie nastąpił skutek w majątku sprawcy.

Zmiany przepisów art. 44 k.k. i art. 45 k.k. wprowadzone ustawą z dnia 13 czerwca 2003r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2003r. Nr 111, poz. 1061) zakładały, aby wprowadzić do kodeksu karnego takie zmiany ustawowe, które gwarantowałyby pozbawienie sprawcy wszelkich owoców popełnionego przez niego przestępstwa. Miały temu służyć przepisy o przepadku przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa (art. 44 § 1 k.k.) albo służących lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa (art. 44 § 2 k.k.), a także ich równowartości (art. 44 § 4 k.k.), a także posiadanych w wyniku naruszenia zakazu wytwarzania, posiadania, obrotu, przesyłania, przenoszenia lub przewozu określonych przedmiotów (art. 44 § 6 k.k.). Przepadku tego nie należało orzekać, jeżeli przedmioty podlegały zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi (art. 44 § 5 k.k.).

W wypadku, gdy nie istniały już przedmioty pochodzące bezpośrednio z przestępstwa albo służące lub przeznaczone do popełnienia przestępstwa, gdyż sprawca je spieniężył już osiągnął z nich inne korzyści majątkowe, aby pozbawić go owoców przestępstwa wchodziły w grę możliwości orzeczenia obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 45 § 1 k.k.) albo obligatoryjnego przepadku korzyści uzyskanych z przestępstwa lub ich równowartości (art. 45 § 1 k.k.).

W uzasadnieniu rządowego projektu zmiany brzmienia art. 45 k.k. (druk sejmowy nr 869) stwierdzono, że nowelizacja „stanowi pogłębienie i rozwinięcie zmian wprowadzonych do tego przepisu ustawą z dnia 9 września 2000r. Zmierza ona w kierunku realizacji dwóch zasadniczych celów: tj. poszerzenia kręgu podmiotów, wobec których orzeczenie przepadku korzyści majątkowej lub jej równowartości jest obligatoryjne o sprawców tzw. przestępstw korupcyjnych (wymienionych w art. 228-230a, 296a, 296b w brzmieniu proponowanym w projekcie) oraz wprowadzenie udogodnień w zakresie dowodzenia nielegalności podlegającej przepadkowi korzyści majątkowej uzyskanej co najmniej pośrednio z przestępstwa”.

Racjonalny ustawodawca nie ograniczył więc obligu orzeczenia środka karnego z art. 45 k.k. wyłącznie do sprawców, którzy posiadali w swoim majątku wyłącznie aktywa w wyniku uzyskania korzyści majątkowych z przestępstwa. W takim wypadku ustawa karna promowałaby bowiem tak niepożądane zjawiska jak najszybsze pozbywanie się przestępców korzyści z przestępstw, aby nie można orzec ich przepadku, a poza tym poza reakcją karną pozostawałyby sytuacje, gdy sprawca przeznaczył korzyści majątkowe na zmniejszenie swoich pasywów lub ich likwidację. W istocie

bowiem w takiej sytuacji nie można by orzec wobec niego przepadek na podstawie art. 45 k.k., gdyż miałby nadal długi, albo stan jego pasywów i aktywów byłby zerowy.

Wprowadzając zatem przepis art. 45 § 1 k.k. ustawodawca postanowił, bez uciekania się do procesu na gruncie art. 412 kodeksu cywilnego, wyjąć z majątku sprawcy korzyść majątkową osiągniętą z przestępstwa lub jej równowartość, gdyż sprawca nigdy nie powinien jej do swojego majątku wprowadzić. Oznaczało to zatem pozbawienie go tej korzyści przez zmniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów.

Mając powyższe na uwadze, niezależnie od tego, że w majątku oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. znajdowały się aktywa podlegające przepadkowi, co obrońcy pominęły, nie ma powodów do zakwestionowania wykładni przepisu art. 45 k.k. przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

VIII. *Apelacja obrońcy oskarżonej D. T. zasługiwała na uwzględnienie w tym zakresie, w jakim kwestionowały prawidłowość orzeczeń o środku karnym przepadku dowodów rzeczowych, zawarte w punkcie XXI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku w zakresie odnoszącym się do przepadku na rzecz Skarbu Państwa telefonu komórkowego A. (...) (...) model (...) o numerze (...) wraz z kartą (...) P. o numerze (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) i dysku przenośnego z napisem (...) o numerze (...) wraz z przewodem (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...).*

Autorka apelacji przekonująco i w lojalności do zebranego materiału dowodowego słusznie podniosła, że Sąd I instancji błędnie ustalił stan faktyczny polegający na przyjęciu, że zatrzymany w toku niniejszego postępowania telefon komórkowy (...) model (...) o numerze (...) wraz z kartą (...) P. o numerze (...) zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) był przedmiotem służącym do przestępczego procederu czerpania korzyści z cudzego nierządu.

Wspomniany telefon został poddany oględzinom i badaniom przez biegłego z zakresu komputerów i informatyki T. J., który przeanalizował i odtworzył połączenia z tego telefonu i kierowane wiadomości tekstowe SMS (k. 6109-6198). Opinia ta wykazała w sposób dobitny, że telefon ten nie był wykorzystywany do działalności związanej z prowadzeniem klubu (...) na B. przy ulicy (...), a także dowożeniem prostytutek do mieszkań na terenie W. w celu uprawiania nierządu. Oskarżona D. T. wykorzystywała go do raczej rozmów prywatnym oraz kontaktów z bliskimi i znajomymi.

Mając powyższe na uwadze, w tym zakresie uwzględniono apelację obrońcy oskarżonej D. T. i zmieniono zaskarżony wyrok uchylając orzeczenie zawarte w punkcie XXI części rozstrzygającej o przepadku na rzecz Skarbu Państwa telefonu komórkowego (...) model (...) o numerze (...) wraz z kartą (...) P. o numerze (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...). Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. przedmioty te zwrócono oskarżonej D. T., gdyż były one zbędne dla prowadzonego postępowania karnego.

Jeżeli chodzi o dysk przenośny z napisem (...) o numerze (...) wraz z przewodem (...) zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...), to rzeczywiście w większości zawierał prywatne dane oskarżonej D. T., tak jak podniosła w apelacji jej obrońca.

Jednak podczas oględzin wspomnianego dysku przenośnego przeprowadzonych w toku śledztwa (k. 7719-7724, załączniki – k. 7725-7879 akt sprawy) ujawniono, że wśród danych zapisanych na dysku były nie tylko dane prywatne oskarżonej D. T., szczególnie cenne dla niej zdjęcia rodziny (małoletniego syna), lecz także zdjęcia kobiet świadczących usługi seksualne jako prostytutki w klubie (...) na B. przy ulicy (...) i w mieszkaniach na terenie W.. Były one zapisane w 88 folderach ze zdjęciami kobiet, znajdujących się w folderze (...) (protokół oględzin – k. 7721-7722 akt sprawy). Te zdjęcia w sposób oczywisty były związane z działalnością przestępczą oskarżonej D. T. i nie można ich było pozostawić w jej posiadaniu. Jednak ze względu na istotne dla oskarżonej dane rodzinne (zdjęcia małego dziecka, zdjęcia z uroczystości rodzinnych), nie było podstaw do przepadku na rzecz Skarbu Państwa całego urządzenia i wystarczyło jedynie zarządzić przepadek i zniszczenie danych związanych z przestępczą działalnością.

Mając powyższe na uwadze, uwzględniono w tym zakresie częściowo apelację obrońcy oskarżonej D. T. i zmieniono orzeczenie zawarte w punkcie XXI części rozstrzygającej w przedmiocie przypadku na rzecz Skarbu Państwa dysku przenośnego z napisem (...) o numerze (...) wraz z przewodem (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) w ten sposób, że ograniczono ten przypadek do zapisanych na tym dysku 88 folderów ze zdjęciami kobiet, znajdujących się w folderze (...) (protokół oględzin – k. 7721-7722 akt sprawy) i zarządzono zniszczenie wskazanych folderów przez usunięcie z dysku. Jednocześnie zarządzono, by po usunięciu opisanych wyżej zapisów – na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. – dysk przenośny z napisem (...) o numerze (...) wraz z przewodem (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych pod numerem Drz – (...) zwrócić oskarżonej D. T..

IX. Ponieważ w zaskarżonym wyrok błędnie określono wysokości należnych opłat w sprawach karnych od szeregu oskarżonych, zachodziła potrzeba jego zmiany na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) przez ustalenie poprawnych wysokości należnych opłat. W związku z tym zmieniono zaskarżony wyrok ustalając wysokość należnych od oskarżonych opłat za postępowanie przed sądem I instancji, wymierzonych w punkcie XXIV części rozstrzygającej:

- 1) wobec oskarżonych: D. T. i D. T. po 3.260,- złotych;
- 2) wobec oskarżonych: A. D., D. D. (1), W. Ł. i Ł. R. po 1.720,- złotych;
- 3) wobec J. S. na 800,- złotych.

W stosunku do oskarżonych: Ł. R. i J. S. podstawą tego orzeczenia był dodatkowo przepis art. 435 k.p.k..

X. Na podstawie art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 616 § 2 k.p.k. oraz art. 11 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądzono od oskarżonych: D. T., D. T., A. D., D. D. (1) i W. Ł. na rzecz Skarbu Państwa po 34,- (trzydzieści cztery) złote przypadających na każdego z nich kosztów postępowania odwoławczego, na co składa się po 4,- (cztery) złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 30,- (trzydzieści) złotych opłaty za drugą instancję.

Przy wspomnianym orzeczeniu wzięto pod stan majątkowy, rodzinny i osobisty oskarżonych uznając, że poniesienie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nie przekracza ich możliwości i mogą je ponieść bez uszczerbku dla siebie i rodziny.

SSA Edward Stelmasik SSA Bogusław Tocicki SSA Wiesław Pędziwiatr